

Πειραιώς Σεραφείμ: “Δεν μπορεί να αλλάξει ο Πασχάλιος Κανών - Κανονικώς αδύνατος ο συνεορτασμός με εμμένοντες στην αίρεση”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)



Ο Πασχάλιος Κανών δεν μπορεί ποτέ να αλλάγή, διότι αυτό αποτελεί βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος, σημειώνει ο [Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#) σε ανακοίνωση της Ιεράς Μητροπόλεως και προσθέτει ότι “ο συνεορτασμός με κατεγνωσμένους αιρετικούς εμμένοντας εις την αίρεσιν και την κακοδοξίαν, ως οι σύγχρονοι Αντιχαλκηδόνιοι, Ρωμαιοκαθολικοί και Προτεστάντες είναι κανονικώς αδύνατος”.

Η Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς εξέδωσε ανακοίνωση με τίτλο: «**ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ. ΔΥΝΑΤΑΙ ΝΑ ΑΛΛΑΓΗ;**» στην οποία, μεταξύ άλλων, καταλήγει σημειώνοντας: “ή τυχόν παράβασις ἐπιφέρει τραγικάς Κανονικάς συνεπείας, ἀλλοιώνει τήν Ὁρθόδοξη αὐτοσυνειδησία καί νοθεύει τήν ἀκαινοτόμητο

ἀποκάλυψι τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν Ἁγίων Ἐννέα Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διότι χρέος μέγιστον πάντων, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἡ τήρησις τῆς ἀμωμήτου παρακαταθήκης τῆς πίστεως, ὥστε στό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου «πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὕρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. 18,8), νά δυνάμεθα νά ἀπαντήσουμε ἐν ἀληθείᾳ”.

Αναλυτικὰ το ἀνακοινωθέν:

«Πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τὸν ὅρον τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἀγίας ἐορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα, καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν. Εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν, καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα· τοῦτον ἡ ἀγία σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς ἐκκλησίας, ὡς οὐ μόνον ἑαυτῷ ἁμαρτίας ἐπισωρεύοντα, ἀλλὰ πολλοῖς διαφθορᾶς καὶ διαστροφῆς γινόμενον αἷτιον· καὶ οὐ μόνον τοὺς τοιοῦτους καθαιρεῖ τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τολμῶντας τούτοις κοινωνεῖν μετὰ τὴν καθαίρεσιν. Τοὺς δὲ καθαιρεθέντας ἀποστερεῖσθαι καὶ τῆς ἕξωθεν τιμῆς, ἧς ὁ ἅγιος Κανὼν καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ ἱερατεῖον μετείληφεν».

Α΄ Ἱερὸς Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τοπικῆς Συνόδου (341 μ.Χ.), ὁρισμένως ἐπικυρωθεὶς ἀπὸ τὸν Β΄ Ἱερὸ Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691 μ.Χ.).

Ἑ ρ μ η ν ε ί α.

«Ὁ παρὼν Κανὼν, ἀφορίζει μὲν τοὺς λαϊκοὺς ἐκείνους ὅπου παραβαίνουν τὸν διορισμὸν καὶ τὸ Κανόνιον ὅπου ἡ πρώτη Σύνοδος ἐξέδωκε, παρόντος καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα (ὅτι δηλ. νά ἐορτάζεται αὕτη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰσημερίαν, καὶ ὄχι μαζὴ μὲ τοὺς Ἰουδαίους) καὶ ὄχι μόνον παραβαίνουν αὐτόν, ἀλλὰ καὶ φιλονεικοῦντες στέκονται ἐνάντιοι. Τοὺς δὲ Ἐπισκόπους, Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους ὅπου ἤθελαν παραβοῦν αὐτὸν ταραττοντάς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἤθελαν τολμήσουν νά ἐορτάσουν τὸ Πάσχα μαζὴ μὲ τοὺς Ἰουδαίους, καθαίρει τόσον ἀπὸ κάθε ἱερατικὴν καὶ ἐσωτερικὴν τοῦ βήματος ἱεροπραξίαν, ὅσον καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐξωτερικὴν τιμὴν, ἀνήκουσαν εἰς τοὺς Ἱερωμένους(ἦτοι τὸ νά ἔχουν τὸ ὄνομα τῶν Ἱερωμένων, τὸ νά συγκάθηνται μὲ τοὺς Ἱερεῖς, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τάς ἕξωθεν τοῦ βήματος ἐνεργείας, κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα, (περὶ οὗ ὅρα τὸν α΄. καὶ β΄. τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ καὶ θ΄. Νεοκαισαρείας), ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι καὶ τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἔβλαψαν μὲ τὴν παράβασιν αὐτήν, καὶ τοὺς ἄλλους ἔκαμαν νά παραβοῦν. Ὅχι μόνον δὲ καθαίρει τοὺς παραβάτας τούτους

Ἱερωμένους, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τοὺς συγκοινωνήσαντας μὲ αὐτοὺς Ἱερωμένους παρομοίως συγκαθαίρει. Ὅρα καὶ τὸν ζ΄. Ἀποστολικόν». Ὁ περὶ τοῦ Πάσχα διορισμός ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἀγίας Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.), περιλαμβανόμενος εἰς τὰ Πρακτικά Αὐτῆς, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἰδίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ἀλεξανδρεῖς Ἐπιστολὴν της, πού περιλαμβάνεται ἐν κεφαλαίῳ Θ΄ βιβλ. Α΄ τῆς Ἱστορίας τοῦ Σωκράτους λέγουσα: «εὐαγγελιζόμεθα δ' ὑμῖν περὶ τῆς συμφωνίας τοῦ Ἀγιωτάτου Πάσχα ὅτι ὑμετέροις εὐχαῖς κατορθώθη καὶ τοῦτο τό μέρος [...] Ἐπιπροσθέτως, εἰς τὴν ρύθμισιν ἀναφέρονται καὶ ὁ Ἐπιφάνιος αἵρεσ. 69. καὶ ὁ Εὐσέβιος ἐν τῇ ζωῇ Κωνσταντίνου, βιβλ. Γ΄ κεφ. 18. καὶ Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. βιβλ. Α΄ κεφ. Θ΄ (ἢ παρ' ἄλλους Η΄). Σωζόμενος βιβλ. Λ΄ κεφ. ΚΑ΄, Σωκρ. βιβλ. ΣΤ΄ κεφ. ΙΣΤ΄ καὶ ΙΗ΄. Ὁ Ἐπιφάνιος αἰρέσει 6. λέγει ὅτι «οἱ αἵρετικοὶ Αὐδιανοὶ μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελοῦν τό Πάσχα, ὅτι δῆθεν οὕτως ἦν ἡ Ἐκκλησία φερομένη, παλαιόθεν δηλαδή».

Ὁ Θεοφώτιστος Ἀγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, πού ἐρμηνεύει τὸν ἀνωτέρω κανόνα, ὑπομνηματίζων τὸν Ζ΄ Κανόνα τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν 54 Ἀποστολικῶν Κανόνων ὁρισμένως ἐπικυρώνεται ἀπὸ τὸν Β΄ Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ διαγορεύει ὅτι «Εἴ τις ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, τὴν ἀγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρείσθω», ἀναφέρει ὅτι ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει: «χρόνου ἀκρίβειαν καὶ ἡμερῶν παρατήρησιν δέν ἡξεύρη ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ ὅσες φορές τρώγει τὸν ζωποῖόν ἄρτον τοῦτον καὶ τό ποτήριον τοῦτο πίνει, καταγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καὶ Πάσχα ἐπιτελεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν Πρώτῃ Σύνοδον ἐσυνάχθησαν οἱ Πατέρες καὶ ἐδιώρισαν πότε νὰ γίνεται τό Πάσχα, τιμῶσα ἡ Ἐκκλησία πανταχοῦ τὴν συμφωνίαν καὶ ἔνωσι, ἐδέχθη τὸν διορισμό πού ἐκεῖνοι ἔκαναν. Λοιπὸν ἔπρεπε κατὰ τὸν Χρυσόστομον νὰ προτιμήσουν καὶ οἱ Λατῖνοι τὴν συμφωνίαν καὶ ἔνωσι τῆς Ἐκκλησίας περισσότερο ἀπὸ τὴν παρατήρησι τῶν χρόνων καὶ ὅχι νὰ ἀτιμάζουν τοὺς τριακοσίους ἐκείνους Θεοφόρους Πατέρας, ὅπου ἐνομοθέτησαν τοῦτο κατὰ θεῖον φωτισμόν, νομίζοντες τούτους ὡς ἀνοήτους καὶ ὑβρίζοντες εἰς τὴν κοινὴν Μητέρα πάντων ἡμῶν Ἐκκλησίαν [...] καὶ βλέπε ἀγαπητέ πῶς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει σχηματικούς τοὺς Λατίνους, (σ.σ. σήμερον ἔχουν ἀποβῆ καὶ αἵρετικοί) διότι ἐκαινοτόμησαν τό Πασχάλιον τους» (Πηδάλιον, σελ. 9, Ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1998).

Ἐπομένως, τό μεῖζον θέμα πού τίθεται μέ τὴν τυχόν ἀμφισβήτησιν τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς Ἀγίας Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι ἡ ὕβρις κατὰ τῆς Θεοπνευστίας τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως ὅτι ἐν Αὐτῇ ἐνοικεῖ ὁ Παράκλητος Ἀγαθός, τό Πανάγιον καὶ ζωοποιόν Πνεῦμα πού ὁδηγεῖ Αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, κατὰ τὴν ἀψευδῆ ἐπαγγελία τοῦ Δομήτορος Αὐτῆς Κυρίου: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν

ἀλήθειαν» (Ίω. 16, 13) καί ἡ ἀναπόδραστος διαίρεσις τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τούς καινότομους ὑβριστάς τῆς Θεοπνευστίας Της καί εἰς τούς θεοφιλῶς καί θεαρέστως ὑπερασπίζοντας Αὐτήν, ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς τοῦ Πασχαλίου Κανόνας.

Τό Γραφεῖον Τύπου τῆς «Ί. Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος» ἐξέδωσε δελτίον τύπου σχετικῶς μέ τήν ἡμερομηνιακὴν διαφορὰν εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ὅπου μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει, ὡς ἀναγράφεται εἰς τήν ἐφημερίδα «Καθολικὴ» τῆς 23ης Φεβρουαρίου 2024:

«...Ἡ Δύση καί ὁ περισσότερος χριστιανικὸς κόσμος σέ ὅλη τή γῆ, ἐφαρμόζοντας τόσο τό πνεῦμα ὅσο καί τό γράμμα τοῦ κανόνα της Νίκαιας, γιορτάζουν ἐφέτος τό Πάσχα στίς 31 Μαρτίου, διότι ἡ πρώτη πανσέληνος τῆς Ἀνοίξεως εἶναι στίς 25 Μαρτίου, ἡμέρα Δευτέρα. Ἡ Ἀνατολή, ἀκολουθώντας τό Ἰουλιανό («Παλαιό») Ἡμερολόγιο γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα, μέ 13 μέρες διαφορὰ ἀπό τό Γρηγοριανό, θεωρεῖ τήν πανσέληνον τῆς 25ης Μαρτίου ὡς τελευταία πανσέληνον τοῦ Χειμῶνα...πρέπει λοιπόν νά βρεῖ τήν «πρώτη» πανσέληνον τῆς Ἀνοίξεως κατὰ τούς δικούς της (λανθασμένους) ὑπολογισμούς. Ἡ πανσέληνος αὐτή εἶναι στίς 24 Ἀπριλίου, ἡμέρα Τετάρτη. Κι ὅμως τό Πάσχα δέν θά ἑορταστεῖ στίς 28 Ἀπριλίου, Κυριακή μετά τήν πανσέληνον), διότι ὑπεισέρχεται ἕνας ἄλλος λανθασμένος ὑπολογισμός...Ἡ Ἀνατολή γιορτάζει σωστά τό Πάσχα, σύμφωνα μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νίκαιας, μόνον ὅταν συνεορτάζει μέ τή Δύση».

«Ὁ Παπισμός σκοπίμως δέν ἀναφέρει μία καθοριστικὴν παράμετρον διὰ τόν ὑπολογισμόν: ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα νά γίνεται μετά τό «νομικόν φάσκα», δηλ. τό ἐβραϊκόν πάσχα, συμφώνως πρὸς τούς ὑπολογισμούς τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἐφέτος τό «νομικόν» εἶναι 28/4 (εἰς τήν συναγωγὴν 22/4- 30/4), τῶν Ὁρθοδόξων 5/5, ἐνῶ τῶν Λατίνων 31/3. Τό 2025, τό «νομικόν» εἶναι 17/4 (εἰς τήν συναγωγὴν 12/4-20/4), ἐνῶ τῶν Ὁρθοδόξων καί Λατίνων 20/4. Τό 2026, τό «νομικόν» εἶναι 6/4 (εἰς τήν συναγωγὴν 1/4-9/4), τῶν Ὁρθοδόξων 12/4, ἐνῶ τῶν Λατίνων 5/4. Συμπέρασμα: οἱ παπικοὶ ὄχι μόνον παραβαίνουν τήν Α΄ Οἰκουμενικὴν, ἀλλὰ ἐπιπλέον καταλήγουν πολλάκις νά ἑορτάζουν πρὶν ἢ παραλλήλως μέ τό ἐβραϊκόν πάσχα. Ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ Δύσις ἑορτάζει ὀρθῶς, μόνον ὅταν ἀκολουθῇ τήν Ἀνατολήν » (ἐφημ. Ὁρθ. Τύπος, 5-4-24).

Μετά τήν Ἀγίαν Α΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί τά ὑπό τῶν Θεοφόρων Πατέρων δι' Ἁγίου Πνεύματος τεθεσπισθέντα, ὁ καθορισμός τοῦ Πάσχα δέν εἶναι πλεόν θέμα ἀστρονομικῆς ἀκριβείας, οὔτε ἐφαρμογῆς τῆς λανθασμένης Μετωνίου ἐπακτῆς Ε ἢ τῆς ἀκριβεστέρας ἀστρονομικῶς ἐπακτῆς ε, ἀλλά ὑπακοῆς εἰς τήν αἰώνιον ρύθμισιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν δυνατότητα συνεορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα μετά κατεγνωσμένων αἰρετικῶν, ὑπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αὐτό ἀποτελεῖ ἄρνησι τοῦ Κανονικοῦ πλαισίου τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί κατά ταῦτα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν Αὐτῇ, κατά τάς ἐπιταγάς τοῦ προμνημονευθέντος Ζ΄ Κανόνος τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσως ἀπαγορεύει τόν συνεορτασμόν μετά τῶν Ἰουδαίων καί κατ' ἐπέκτασιν μετά τῶν κατεγνωσμένων αἰρετικῶν, μετά τῶν ὁποίων ἡ τυχόν συνευχή ἐπιφέρει τόν ἀφορισμόν καί τήν ἀποκοπὴν ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν, κατά τάς διατάξεις τοῦ ΜΕ΄ ἱεροῦ Κανόνος τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων: «Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω· εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρεῖσθω» καί τοῦ ΜΣΤ΄: «Ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβύτερον, αἰρετικῶν δεξαμένους βάπτισμα ἢ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάττομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» ὁρισμένως ἐπικυρωθέντων ἀπὸ τόν Β΄ Κανόνα τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Παρέλκει νά ἀναφέρωμεν ὅτι οἱ λεγόμενοι Ἀντιχαλκηδόνιοι εἶναι κατεγνωσμένοι αἰρετικοὶ ἀπὸ τήν Δ΄, Ε΄ καί ΣΤ΄ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀπὸ τήν Η΄ καί Θ΄ Οἰκουμενικὰς Συνόδους καί ὁ συμφυρμός τῶν Προτεστάντων ἀπὸ τήν Γ΄ καί τήν Ζ΄ Οἰκουμενικὰς Συνόδους.

Θά πρέπει κανεῖς νά εἶναι ἐγωπαθὴς διὰ νά θεωρεῖ τόν ἑαυτόν του «κανόνα ἐρμηνείας» τῶν Ἱερῶν τῆς Πίστεως διὰ νά ἀντιπαρέρχεται τόν θεῖο Ἀπόστολο Παῦλο, πού ἐκλήθη εἰς τήν ὁδόν πρὸς Δαμασκόν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, πού ἀνῆλθε ἕως τρίτου οὐρανοῦ καί ἀπεκλήθη στόμα Χριστοῦ, διακελεύοντα «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὦν αὐτοκατάκριτος » (Τίτ. 3, 10-11), καθὼς καί τόν ἀποκληθέντα «μαθητὴν τῆς ἀγάπης», τόν Ἰωάννην τόν Εὐαγγελιστήν, ὁ ὁποῖος παραγγέλλει μέ δριμύτητα διὰ τούς ἐμμένοντας αἰρετικούς : «εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β΄ Ἰωαν. 10-11).

Ἀσφαλῶς οὐδεὶς ἐχέφρων δύναται νά κατηγορήσῃ τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ὡς φανατικούς, ὡς μισανθρώπους, ὡς φονταμενταλιστάς, διότι ὡς θεόσοφοι

γνωρίζουν ότι ή μεταστροφή τών κακοδόξων δέν μπορεί νά γίνει μέ θωπεΐες, ώραιολογίες καί συσχηματισμούς, αλλά μόνον μέ τήν άκραιφνή προβολή τής Άληθείας. Φωτεινόν παράδειγμα ό Άγιος ένδοξος Νεομάρτυς, Κωνσταντίνος ό Ύδραϊός, πού έξισλαμισμένον προύχοντα τών Όθωμανών, ή χήρα άγία μητέρα του, κυρα-Μαρίνα ή Ύδραία δέν τοϋ άνοιξε τήν πόρτα του πατρικοϋ του σπιτιοϋ, όταν γύρισε χρυσοφορεμένος στό νησί του καί αυτό τό γεγονός τόν συνεκλόνησε καί απέβη ή άρχή τής σωτηρίας του. Πώς θά ήτο σήμερα ό χριστιανικός κόσμος εάν ή Όρθόδοξος Καθολική Έκκλησία, αντί νά συμμετέχει στους άτέρμονες, «άνοσίους» κατά τόν επί είκοσαετίαν συμπρόεδρον τοϋ μετά τών Ρωμαιοκαθολικών διαλόγου, άοιδίμου Αρχιεπισκόπου Αύστραλίας, κυροϋ Στυλιανοϋ καί άνουσίους διαλόγους καί στους διεθνιστικούς κατ' έπίφασιν Χριστιανικούς Όργανισμούς, προσφέρουσα ούσιαστικώς άλλοθι καί άναγνώρισι στήν κακοδοξία ως δήθεν διαφορετικότητα, τηροϋσε τήν έντολή τών Αγίων Αποστόλων καί τών Θεοφόρων Πατέρων καί διακήρυσσε άδιαπτώτως τήν μοναδικότητα τής Αγιωτάτης Έκκλησίας – Σώματος Χριστοϋ, στηλιτεύουσα τήν κακοδοξία καί τήν αίρεσι καί άποδεικνύουσα συνεχώς τήν σχάσι τους άπό τήν Άλήθεια – Χριστός καί προσκαλοϋσα είς μετάνοιαν;

Κατά ταϋτα, ό Πασχάλιος Κανών δέν μπορεί ποτέ νά άλλαγή, διότι αυτό άποτελεΐ βλασφημία κατά τοϋ Αγίου Πνεύματος, πού όδήγησε τούς Θεοφόρους Πατέρας είς τήν αιώνιον σχετικήν ρύθμισιν, καί κατά τής Θεοπνευστίας τής Έκκλησίας, πού δογματίζει ότι ένοικεΐ είς Αϋτήν τό Πανάγιον Πνεϋμα καί ό συνεορτασμός μέ κατεγνωσμένους αίρετικούς έμμένοντας είς τήν αίρεσιν καί τήν κακοδοξίαν, ως οί σύγχρονοι Άντιχαλκηδόνιοι, Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάντες είναι κανονικώς άδύνατος, διότι ή τυχόν παράβασις έπιφέρει τραγικάς Κανονικάς συνεπειάς, άλλοιώνει τήν Όρθόδοξη άυτοσυνειδησία καί νοθεύει τήν άκαινοτόμητο άποκάλυψι τοϋ Αϊωνίου Θεοϋ διά τών Αγίων Αποστόλων, τών Θεοφόρων Πατέρων καί τών Αγίων Έννέα Οίκουμενικών Συνόδων, διότι χρέος μέγιστον πάντων, Κληρικών καί λαϊκών, είναι ή τήρησις τής άμωμήτου παρακαταθήκης τής πίστεως, ώστε στό έρώτημα τοϋ Κυρίου «πλήν ό υίός τοϋ άνθρώπου έλθών άρα εύρήσει τήν πίστιν επί τής γής;» (Λουκ. 18,8), νά δυνάμεθα νά άπαντήσουμε έν άληθεία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ό Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ